

Voorwoord

Het zal je buurman maar zijn. Zo'n mopperkont, zo'n man die overal commentaar op geeft, zo'n man bij wie het vorderen van de leeftijd leidt tot toenemen van gezeur en gezever. Over de wereld om hem heen die verandert, of over de techniek die steeds onbegrijpelijker wordt. Zo'n buurman die zelf die wereld hielp veranderen, die zelf in dit verband woorden als 'naar de klote' of 'naar de filistijnen helpen' zou bezigen.

Want hij claimt wel absoluut recht van spreken zonder remmingen, want hij behoort tenslotte wel zelf tot die generatie. Die met de Winkler Prins in de hand zou uitleggen waar dat woord vandaan komt (want een digitale zoekmachine is er om belachelijk te maken), die en passant een anekdote zou ophalen over die verkoper die vroeger het 26-delige nazoekwerk aan de deur kwam slijten, zo'n man met terugwerkende kracht zou beledigen, fictief de deur voor diens neus zou dichtsmijten. Zo'n stoere buurman met een romantische kijk op zijn verleden.

Diezelfde buurman die zichzelf niet zo serieus neemt, die anderen de maat lijkt te nemen, maar ondertussen zichzelf te kakken zet, maar eigenlijk juist zijn schare trouwe fans elke week de spiegel voorhoudt.

Een man die zichzelf zo ongelooflijk kwetsbaar durft op te stellen, een onpeilbare diepe kijk in zijn ziel durft te geven, die zijn zorgzame en beschermende karakter voor zijn Allerliefste Vriendin en kleine druifjes wegstopt achter een vermeend eigen falen en onhandigheid, die zelfs van eigen grootste nood een deugd weet te maken en daarom door velen als lichtend voorbeeld wordt gezien, van hoe de wereld eruit zou zien als we allemaal zo'n buurman zouden hebben.

Geef me alsjeblieft zo'n buurman! Geef iedereen zo'n buurman.

*Allard Besse
Hoofredacteur de Stentor*

Jan Jan Jan!

Jan Slagter, kent u die? Natuurlijk kent u deze aardige grijsgekuifde baas van Omroep Max. Ik heb nieuws voor u!

Jan Slagter, in 2002 oprichter, is in zijn eentje Omroep Max. Ik heb daar onderzoek naar gedaan. Er bestaan bijvoorbeeld geen foto's van bijeenkomsten van Omroep Max, waarop iemand anders staat dan Jan Slagter.

Ik ken zijn broer. Na tien rondjes kopstootjes in 't café vertelde deze dat Jan zowel directeur, voorzitter, personeelschef, PR en Marketingman, secretaris, ledenraad, Raad van Bestuur, ledenwerver, creatief en zakelijk leider en de bedenker van alle programma's en de titels daarvan is.

Daarnaast - en daar keek ik van op - is Jan Slagter ook nog de ongeveer driehonderdvijftigduizend leden van Omroep Max. Als Jan klaar is met zijn werk, zo rond een uur of vijf, gaat hij in zijn vrije tijd alle programma's van Omroep Max presenteren!

Ik vroeg: 'Hoe kan dat nou, álle programma's? Die van het consumentenprogramma *Meldpunt* is een vrouw!'

Jans broer boog zich samenzweerderig naar me toe en zei: 'kijk nog maar eens goed. Dat is óók Jan, na vier uur onderhanden te zijn genomen door het grimeteam van *Koefnoen*.'

Ik mocht het eigenlijk niet doorvertellen, maar het schijnt dat Willeke Alberti eens stiekem zélf bij *Tijd voor Max* aan tafel heeft gezeten en *Spiegelbeeld* heeft gezongen, omdat Jan die dag griep had. En niemand heeft het gemerkt!

'Niet te geloven!' zei ik vol bewondering. 'Gaaf dat nooit eens fout?'

Nou, já dus. Zo wilde hij voor de zomermaanden een serie liveconcerten brengen met de grote sterren van weleer. Hij wilde het zelf presenteren en ook alle gasten zijn. Hij heeft serieus

onderzocht of hij in zijn eentje Saskia en Serge kon wezen en heeft drie weken geoefend op *Zomer in Zeeland*, voor hij opgaf.

Tijdens het tweede concert in de sporthal van Urk, ging het echt helemaal fout. Bij het lied '*Schenkt man sich Rosen in Tirol*' van de Duitse operettetenor Rudolph Shock ontstond grote onrust. Een flink aantal toeschouwers moest vanwege deze verschijning aan de beademing, omdat de Duitse zanger al in 1986 is overleden.

'Dat is Jan in al zijn enthousiasme dan vergeten,' vertelde zijn broer. Die ook vertelde dat Jan het programma *Max Geheugentrainer* heeft bedacht om zijn éigen geheugen op peil te houden. 'Maar dat is toch belangenverstrengeling?' zei ik.

'Welnee, dat vond de ledenraad helemaal niet,' antwoordde Jans broer. 'Het is een gouwe kerel hoor, daar niet van. Hij heeft al zijn salarissen drastisch verlaagd, omdat hij de Omroep CAO veel te riant vindt.

Maar ja..., ik begin ook tot zijn doelgroep te horen. Dat stemt mij somber. Als ik hem op een verjaardag vertel dat de ouderen van tegenwoordig zijn opgegroeid met Leonard Cohen, Joe Jackson, de Stones en Queen, zet ie keihard de *Ploem ploem jenka* van Trea Dobbs op en huppelt iedereen door de kamer.

En dan haak ik maar weer in.'

(13 april 2013)

Internetdate

Ik ben de laatste tijd opvallend populair bij de vrouwtjes. Mijn faam reikt tot ver over de grenzen. Wekelijks krijg ik liefdesbrieven van Olga, Katarina, Elena, Tatjana en natuurlijk Kristina. Kristina stuurt mij nu al een jaar lang dezelfde brief, per mail. Die gaat zo:

'Hallo!

Mijn naam Kristina. Of om eerlijk te zijn, weet ik niet wat te schrijven aan u als ik voor het eerst kennis te maken. Maar ik toch zal proberen te maken. Ik in het algemeen ben heel blij, dat kon schrijven aan u als ik slecht een computer te leren kennen.

Ik was geïnteresseerd met uw structuur en ik heb durven schrijven aan jou. Ik wil zeer sterk te vinden om mezelf van de partner in het leven als mij 29 jaar, en bij mij niet aanwezig zijn de familie en kinderen. In feite laat de tijd heel snel en we zullen niet merken, dat het leven al voorbij is.

Ik wil schrijven je een beetje over mij: Mijn groei van 168 cm, gewicht van 54 kg. Ik heb aantrekkelijk uiterlijk en een harmonious figuur. Ik ben zeer vrolijk en blij persoon met gevoel voor humor. Ik houd van toen over de man en de vrouw, de leider van de man. U kunt de leider in de houding? Ik heb altijd luisteren naar de mening van de man en ik houden aan. Ik de stille vrouw ook hou niet van ruzie.

Nou, op slot wil ik de brief. Ik met de grote hoop van u wacht brief.

Goede -bye. Kristina.'

Dus nu heb ik haar teruggeschreven. Ik kan haar niet nog langer in spanning laten zitten:

'Lieve Kristina!

Wat leuk jij schrijft ontzettend mij via de internet. Jij praten als Klukkluk! Van de Pipo en de Mammalou op de televisie. Jij niet weten Klukkluk natuurlijk. Jij Russisch met computer vertaald?

Ik jou brief met zelfde taal terugsturen, anders jij niet begrijpen om te snappen mijn bedoelingen. Ik heel blij jij bent mijn structuur in geïnteresseerd. Ik jou zeggen ik ook erg in jou van structuur met 29 jaar en harmonous figuur. Is 54 kilo aan een schone haak? Ik hotelbotel van jou en vlinders in buik!

In Nederlandse landje zeggen vaak: als groene blad is in ouwe bok, wijsheid is in kan. Allerliefste Vriendin is Albert naar Hein.

Ik jou snel antwoorden voor zij terug en boos.

Jij geen familie en kinderen. Mooi. Ik geen zin steeds Rusland rijden en poepluiers. Ik goed begrijp jij luistert naar man mening zegt en jij dan in houding springt? Jij ook pootjes geven en dood liggen?

Vrouw in Hollandse landje niet meer pootje geven en dood liggen sinds Dolle Mina met de emanicipeerbaas in buik. Maar dan jij zeggen jij stille vrouw en niet ruzie. Jij beetje liegen. Vrouw altijd ruzie en stille vrouw bestaat niet. En ik hoor net jij hele straat zelfde brief geschreven. Ik heel teleurongesteld en veel verdriet.

Ik stop daarom met einde van de verkering, en zeg met brekend hart toedeledokie,

Buurman.'

(17 juli 2010)

Babyboomers

De Allertiefste Vriendin zei deze week dat ik een babyboomer ben. Dat klonk als een verwijt.

Scheuring in huize Buurman, het kabinet kan tevreden zijn.

Het liefst blijf ik nu de hele dag binnen, in bed, en vertoon ik me niet meer in het openbaar tot aan mijn pensioen. Ik ben een babyboomer, ik deug niet. Ik ben straks een veel te hoog kostenplaatje en ik denk alleen maar aan mezelf, lees ik in de kranten.

Terwijl ik al mijn héle leven feest heb gevierd en heb geprofitteerd. Mijn ouders zorgden voor de wederopbouw van het land na de oorlog en intussen deed ik lekker geen ene reet. Ik studeerde iets lolligs en nutteloos met twee vingers in de neus op kosten van de maatschappij en kreeg evengoed het mooiste baantje, het vetste salaris en het grootste huis. De gebraden hanen vlogen mij als vanzelf in de mond. Mijn hele leven is een groot pretpark geweest, ik maakte alles op. Na mij de zondvloed was mijn motto.

Ik ben een babyboomer en in de beeldvorming ben ik een potverteerder. Een exemplaar van een bedreigde diersoort die binnenkort in de meerderheid is. We zijn geboren tussen 1945 en pakweg 1957-58. Waarvoor excuus. Hoe kunnen wij het ooit weer goedmaken.

Wij waren ook veel liever dertig jaar later geboren, hoor! Dan waren we kinderen ván babyboomers geweest. Dan hadden we Nikes gekregen van 200 euro, kekke Dieseltjes en echte Hilfigers. Tof.

Dan hadden we allemaal tv op de kamer gehad in plaats van de voetbalwedstrijd te volgen op die stomme radio. Hadden we allemaal een mobieltje gehad en niet voor elk telefoontje naar het postkantoor hoeven lopen. Of een brief schrijven en een

week wachten op antwoord. Hadden we een eigen computer gehad met eigen postkantoor. Hadden we elke week flink kunnen stappen.

Ik bedoel maar.... het was echt niet zo leuk hoor, om babyboomer te zijn, als ze dat maar weten. Babyboomers hebben stuk voor stuk rotlevens gehad met rotkinderen die alleen maar met pappie en mammië op vakantie wilden naar de zon en naar de sneeuw en tussendoor nog naar de Wadden en twee keer per jaar naar een pretpark bij Parijs. En elke avond Breezers. En op voetbal, tennis, ballet, zwembles en paardrijles. En ze wilden skates en een scooter en een rijbewijs in twee weken en misschien wel een auto op hun achttiende en geld zat en nog te beroerd om één keer per maand de fourwheeldrive te wassen.

Gelukkig zie ik er jonger uit dan ik ben en kan ik - als ze naar mijn leeftijd vragen - vijf jaar eraf liegen. Dan voel ik die priemende ogen niet zo in mijn rug. Van 'daar heb je er weer zo eentje die heel goed voor zichzelf heeft gezorgd'.

Ik hoop echter dat ik hier overduidelijk heb aangetoond dat babyboomers met respect behandeld dienen te worden. Het zou de maatschappij sieren ze, ter compensatie voor hun rotlevens, na hun zestigste allemaal een huis met zwembadje aan te bieden in een warm land. Met zakgeld.

(13 oktober 2005)

My friend the wind

't Is zielig voor die Grieken, daar niet van. Maar wát hadden we er nou eigenlijk nog aan. Met die snorren. En die Zorbaschotels met giros en tzazikisaus. Dat kwam je na twee weken vakantie daar de neus uit, net als de souflaki en de sirtaki.

Ik heb er eens drie weken lang rondgelopen terwijl iedereen me lachend uitmaakte voor 'calimero'. Ik bedoel, het niveau is daar beneden toch behoorlijk afgegleden sinds Aristoteles en Soflokes.

En nu is Demis Roussos ook nog dood. Weet u wat zijn grootste hit was in Griekenland? *My friend the wind!* Precies! Dat is geen toeval hè. Eerst leefden ze van die vriend, daarna werd het: 'zoals de wind waait, waait mijn vestje' en nu begint het langzaam 'wie wind zaait, zal storm oogsten' te worden. Dan zingt zo'n Demis Roussos een dergelijk loflied en dan gaan er nérgens alarmbellen af.

Iedereen weet dat Griekse mythologie sprookjes voor volwassenen zijn. Aan het Orakel van Delphi hebben we ook niks meer, maar evengoed pompten we er 240 miljard euro in. En dan maar afwachten uit welke hoek *My friend the wind* gaat waaien.

Iedereen die er ooit is geweest, wéét toch dat ze niet kunnen rekenen? Dan zat je bijvoorbeeld op zo'n terras. U weet wel, met van die wiebelende tafeltjes, want de boel een beetje fatsoenlijk bestraten of asfalteren, ho maar. Aan een haventje. Ze hebben daar verdacht veel pittoreske haventjes viel mij altijd op. Volgens mij braken ze die na het seizoen gewoon weer af. Net als bij ons de strandtenten.

Hoe dan ook..., dan kreeg je een stukkie papier met een bedrag er op en dan moest je die chagrijnige koekenbakkers eerst vertellen wat je had geconsumeerd en ze dat vervolgens

leren optellen. Want ze 'schreven met de vork', als u begrijpt wat ik bedoel. Had je ineens twee flessen van die gore gele harswijn gedronken. Moest je ze gaan uitleggen dat het handiger is als ze pas met een vork zouden schrijven, nádat de klant écht twee flessen bocht achterover heeft gekeild. Zoals in de rest van Europa.

Op dat moment raakten ze ineens hun hele Engelse woordenschat kwijt. Zomaar. Floep! Je zag het gebeuren. Had Kostas ineens geen idee meer wat je bedoelde. Stuurde hij je door naar de keuken, naar z'n moeder, een vrouwtje dat in een hoek van 90 graden achter een fornuis stond. Die bracht je in nauwelijks een kwartier de zenuwinzinking nabij, zodat je het mensje alles betaalde en zelfs nog een fooi gaf om er van af te komen.

Nou..., een variant daarvan gebeurt nu in het groot. Die nieuwe minister van financiën van ze - die kale met dat leren jackie, hemd uit de broek. Die met zijn handen in zijn zakken komt aansjokken bij Angela Merke - die man is vroeger ober geweest.

Als 'ie de wind van voren krijgt, staat z'n moedertje nog steeds in de keuken.

(12 februari 2015)

Vrouw & Schoen

Alles doet haar zeer, zei de Allerliefste Vriendin vanochtend. Haar rug, haar knie, haar hoofd, echt alles. Ik gaf haar, ondanks mijn eigen helse pijnen, onbaatzuchtig een knuffel, want ik erkende uiteraard deze schreeuw om aandacht. En zojuist is ze vertrokken.

'Naar de stad' riep ze. Dat biedt mij de gelegenheid het met u eens - achter haar rug om - over het fenomeen vrouw en schoen te hebben. Want als een vrouw naar de stad gaat in een niet al te florissante staat van zijn, dan gaat een vrouw schoenen kopen. Dat doen vrouwen altijd als iets hen zeer doet, laat staan als álles ze zeer doet: schoenen kopen.

Ze doen het ook als niks zeer doet, daar niet van. Als vrouwen vrolijk zijn, kopen ze schoenen. Als ze een pokkenhumeur hebben, gaan ze schoenen kopen. Ze kopen schoenen omdat de zon schijnt, maar ze kopen ook schoenen vanwege het feit dat het dreigt te gaan sneeuwen.

Als vrouwen ongesteld zijn, kopen ze schoenen. Een week later hebben ze last van iets póstmenstrueels en gaan ze schoenen kopen om zichzelf enigszins op te vrolijken. Weer een week later kopen ze schoenen om hun prémenstruele misère te vergeten.

Tip: als je als man wilt klagen dat je je nek breekt over allerlei schoenen, verzeker je er dan eerst van dat het niet weer één van die dagen is, want dan krijg je ruzie. En iedereen weet: als vrouwen ruzie hebben, gaan ze boos de deur uit en komen uren later thuis met nieuwe schoenen. Als het mee zit één paar. Het tweede paar hebben ze laten staan, maar die kopen ze de volgende dag alsnog. Om te vieren dat de ruzie is bijgelegd.

Als een vrouw een nieuwe broek koopt, of een sjaal, of een paar panties, of een hemaslipje, of een nieuw horloge, of een

paar van die kousjes die je om je voet doet bij lage schoenen, dan moeten er gelijk ook bijpassende - in het laatste geval dus lage - schoenen bij.

Ik durf hier zelfs te beweren dat ze expres een blouse kopen met een kleur waarbij ze nog geen schoenen hebben. Dan komen ze thuis en trekken die blouse aan om vervolgens peinzend voor de spiegel te gaan staan. En dan weet je het al: geen bijpassende schoenen! Die halen ze dan de volgende dag - en ze hoeven niet te zoeken, ze weten al precies wáár! - want het is natuurlijk zonde om dat blouseje te ruilen voor een andere kleur waar ze wél drie paar schoenen bij hebben.

Bij ons valt het nog echt mee hoor! Als het niet zo was, zou ik het ook niet zeggen, want ik wil natuurlijk geen ruzie, als u begrijpt wat ik bedoel. Maar er zijn huizen die bezaaid liggen met schoenen, waarvan de garage een levensgevaarlijke hindernisbaan van schoenen en laarzen is, waarvan woonkamer, slaapkamer, zolder en werkkamer vol staan met dozen waar schoenen inzitten die nog nooit zijn gedragen.

Ik dacht jarenlang - ten onrechte blijkt nu - dat ik de enige was bij wie thuis vaak het volgende dialoogje is te horen:

‘Nieuwe schoenen schat?’

‘Welke? Deze? Nee, die heb ik al een half jaar!’

Uitverkoopje hoor.’

(18 juni 2010)